

จิตตารมณ์

การถือศีล
อดอาหาร

Abstinence

สารสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย

เรื่อง “จิตตารมณ์การถือศีลอดอาหาร”

“จงกลับใจดำเนินชีวิตใหม่ เพราะอาณาจักรสวรรค์ใกล้เข้ามาแล้ว”

(มธ 4: 17) นี่เป็นพระวาจาประโยคแรกของพระคริสตเจ้า เมื่อทรงเริ่มต้นภารกิจเทศน์สั่งสอนประชาชนให้กลับใจมาหาพระเจ้าด้วยการละทิ้งบาปและเชื่อฟังพระวาจา ของพระองค์ อาณาจักรสวรรค์คือแผ่นดินที่มีพระเจ้าปกครองและประชากรมุ่งดำเนินชีวิต สู่ความศักดิ์สิทธิ์ ด้วยการรักและรับใช้ซึ่งกัน และกันดุจรับใช้พระเจ้า (มธ 25: 31-46)

การกลับใจเป็นพระพรของพระเจ้า ที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงชีวิตภายใน และ ภายนอก โดยอาศัยกระบวนการถือศีลอดอาหาร การภาวนา และการทำบุญให้ทาน (ทบท 12:8 , มธ 6: 1-6) ดังนั้น บัญญัติพระศาสนจักรข้อที่ 2 ที่เขียนไว้ว่า “จงอดอาหารและอดเนื้อในวันบังคับ” จึงเป็นบัญญัติที่ช่วยให้เข้าถึงเส้นทางแห่งการกลับใจ อันนำไปสู่อาณาจักรสวรรค์ที่พระเยซูเจ้าทรงนำมามอบให้

เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 1992 สภาพระสังฆราชฯ ได้กำหนดแนวทางพิเศษในเรื่องการถือศีลอดอาหารให้สามารถทำกิจใช้โทษบาปรูปแบบอื่นๆ ได้ โดยเฉพาะการปฏิบัติกิจเมตตาปราณีและกิจศรัทธาที่เหมาะสมกับแต่ละคนในแต่ละท้องถิ่นที่สภาพระสังฆราชฯ ขอให้ยึดถือปฏิบัติต่อไปโดยไม่มี การเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติม

สำหรับเอกสารฉบับนี้ฝ่ายสังคมของสภาพระสังฆราชฯ ได้รวบรวมข้อ คำสอนของพระศาสนจักรและบทอ่านจากพระคัมภีร์ ที่ช่วยให้เข้าใจความหมายของการกลับใจให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เพื่อจะได้ถือศีลอดอาหารโดยมีจิตตารมณ์ที่ถูกต้องเป็นต้นสำหรับปีซึ่งเป็นที่ระลึกพระวาจาและปีนักบุญเปาโล พระศาสนจักรกำลังรำพึงถึง ท่านเป็นพิเศษในเรื่องของการกลับใจ เพราะว่า การกลับใจได้เปลี่ยนแปลงชีวิต

ทั้งหมดของท่าน “เป็นชีวิตที่มีได้มีเพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่มีชีวิตเพื่อพระคริสต์เจ้าผู้
สิ้นพระชนม์ และกลับคืนชีพเพื่อเรา” (2 คร 5: 14-15)

ขอพระเป็นเจ้าโปรดประทานพระพรแก่บรรดาพระสงฆ์ นักบวช ครู
คำสอน ผู้นำคริสตชน ตลอดจนบรรดาสัตบุรุษทั้งหลายที่พร้อมใจกันถือปฏิบัติกิจ
ใช้โทษ บาปอย่างเคร่งครัดในทุกวันศุกร์ตลอดปี และเป็นต้นในเทศกาลมหาพรตของ
ทุกๆ ปี

ประกาศมา ณ วันที่ 14 กันยายน 2008 วันฉลองเทิดทูนไม้กางเขน

พระสังฆราช ยอร์ช ยอด พิมพิสาร

ประธานสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย

สำนักงานคาทอลิกสงเคราะห์ผู้ประสบภัยและผู้ลี้ภัย (โคเออร์) จัดพิมพ์ เผย
แพร่สารฉบับนี้ในโอกาสครบรอบ 30 ปี เพื่อขอบคุณพระเจ้าและผู้อุปการคุณ สำนักงาน
นี้ดำเนินงานภายใต้คณะกรรมการฝ่ายสังคม สภาพระสังฆราช คาทอลิกแห่ง
ประเทศไทย ก่อตั้งโดยพระคาร์ดินัล ไมเกิ้ล มีชัย กิจบุญชู และ คุณพ่อนุญเลิศ ธาธา
ฉัตร ปัจจุบันมี พระสังฆราช ประธาน ศรีदारุณศีล เป็นประธานฯ

สารบัญ

หน้า

กฤษฎีกา 15 “การถือศีลอดอาหาร”	1
บทนำเข้าสู่สูจิตตารมณ์การถือศีลอดอาหาร	2
- ความสำนึกผิดภายใน	2
- ลูกจ้างผลาญ พระวรสารนักบุญลูกา	3
- ประเพณีการทำกิจใช้โทษบาป	3
- รูปแบบต่างๆของการใช้โทษบาปในซีวิตคริสตชน	4
- วิธีการช่วยให้ข้อสัต์ยต่อการทำกิจใช้โทษบาป	4
- จงอดอาหารและพลีกรรมเพื่อผู้อื่น	5
บทอ่านจากพระคัมภีร์เรื่องการกลับใจ	7
- เรื่องลูกจ้างผลาญและลูกที่คิดว่าตนทำดีแล้ว (ลก 15:11-32)	7
- บุตรที่หายไปก็กลับมาและความรื่นเริงยินดี	7
- บุตรคนใหญ่เปรียบได้กับพวกฟาริสี	8
- ประกาศโยนนาห์	8
- โยนนาห์ได้กบฏและขึ้นเรือหนีไป แล้วเกิดพายุใหญ่	9
- ปลามหิมาตัวหนึ่งได้กลืนโยนนาห์เข้าไป	10
- โยนาห์อธิษฐานและได้รอดพ้นไป	10
- พระเจ้าทรงเรียกโยนนาห์อีก โยนาห์ประกาศ และคนนั้นะเวห์กลับใจ	11
- โยนาห์โกรธ	12
- พระเจ้าทรงสอนและว่ากล่าวโยนนาห์	12
- กลับใจหรือพินาศ (พระวรสารโดยนักบุญลูกา)	13
- คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อที่ไร้ผล (อส 5:1-7; มธ.21:18-20)	14
- ความบาปยิ่งใหญ่ของดาวิด (2 ซามูเอล 11:1-27)	14
- ดาวิดกลับใจเสียใหม่ (2 ซามูเอล 12:1-15)	15

การกลับใจของนักบุญเปาโลและชีวิตใหม่	17
- การประกาศพระวรสาร การเป็นพยานและมรณสักขี	19
- ความจำเป็นต้องมีทรรศนะใหม่	23
- พระเจ้าทรงทำให้เราเป็นอย่างที่เราเป็น	26
การถือศีลอดอาหาร	27
- ความหมายทางธรรมประเพณี (ศาสนปฏิบัติ) ของศาสนาต่างๆ	28
- ความหมายของคาทอลิก ตามเจตนารมณ์ (ความเข้าใจใหม่) ของกฎหมายพระศาสนจักร	29

หนังสือ “จิตตารมณ์การถือศีลอดอาหาร” (Abstinence)

พิมพ์ครั้งที่ 1 : 8 ธันวาคม 2008 จำนวน 2,000 เล่ม

สนับสนุนโดย :

1. Caritas Thailand	2. วัดนักบุญเทเรซา หนองจอก
3. โรงเรียนเปรมฤดีศึกษา ตรอกจันทน์	4. คุณมานิตย์-คุณปทุม เจียจวบศิลป์

พิมพ์ครั้งที่ 2 : 20 มกราคม 2009 จำนวน 10,000 เล่ม

สนับสนุนโดย :

1. ภราวดา วิริยะ ฉันทวโรดม	2. คุณจันทิมา เขี่ยมมโน
3. คุณบุญรอด กิจเจริญ	4. คุณอภิรดี ชัยมงคลตระกูล
5. คุณวันชัย หมั่นพันธ์	6. วัดแม่พระประจักษ์เมืองลู่ร์ด บางสะพาน
7. โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง	8. โรงเรียนเซนต์โยเซฟ ศรีเพชรบูรณ์
9. โรงเรียนพระหฤทัยพัฒนาเวศม์	10. โรงเรียนเซนต์เทเรซา หนองจอก
11. โรงเรียนบุญจทรัพย์ ลาดพร้าว	12. โรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา

สามารถนำไปขยายจำนวนได้ตามต้องการ ไม่สงวนลิขสิทธิ์

กฤษฎีกา 15 “การถือศีลอดอาหาร”

มาตรา 1253 สภาพระสังฆราชฯ สามารถกำหนดแนวทางพิเศษให้ปฏิบัติตามในเรื่องของการถือศีลอดอาหาร โดยการทำกิจชดเชยใช้โทษบาปอื่นๆ เฉพาะอย่างยิ่งการปฏิบัติกิจเมตตาปราณีและปฏิบัติกิจศรัทธาทดแทนการถือศีลอดอาหารบางส่วนหรือทั้งหมดก็ได้

เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายพระศาสนาชั้นจักรมาตรา 1253 สภาพระสังฆราชฯ ตัดทอนบทแห่งประมวลไทย ประกาศว่าให้ทำกิจชดเชยใช้โทษบาปอื่นๆ ทดแทนการอดเนื้อและอดอาหาร ดังต่อไปนี้

- 1) ปฏิบัติกิจศรัทธาแบบอื่นๆ เช่น เดินรูป 14 ภาค เฝ้าศีลมหาสนีหัตถ์ตลอดชีพปรณัง ๑๔๑
- 2) ปฏิบัติกิจเมตตาปราณี เช่น ให้ทานคนจน เยี่ยมคนเจ็บป่วย ๑๔๑
- 3) อดเว้นอาหาร หรือสิ่งใดเคยปฏิบัติเป็นประจำ เช่น งดดื่มสุราและเบียร์ งดสูบบุหรี่

ข้อกำหนดของสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย

Particular Norms for Thailand

15 สิงหาคม 1992

บทนำเข้าสู่จิตตารมณ์ “การถือศีลอดอาหาร”

1. ความสำนึกผิดภายใน

การรู้สำนึกผิด การกลับใจใช้โทษบาปเป็นภารกิจหนึ่งของพระเยซูเจ้า (มธ 4 : 17) และของพระศาสนจักรที่เชื่อเชิญคริสตชนให้สำรวจความประพฤติส่วนตัว ที่บางครั้งมีผิดพลาดไป และส่งผลร้ายต่อตัวเองต่อเพื่อนพี่น้อง และต่อพระเจ้า ข้อคำสอนเกี่ยวกับการรู้สำนึกผิดมีประวัติสืบทอดมาตั้งแต่ยุคประกาศกโบราณ ซึ่งให้ความสำคัญสูงสุดต่อ “การกลับใจ การเปลี่ยนแปลงภายใน” มากกว่า การปฏิบัติกิจใช้โทษบาปภายนอก เช่นการโรยถ่านบนศีรษะ การนุ่งผ้ากระสอบ การอดอาหาร และการพลีกรรมในรูปแบบอื่นๆ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ไม่น่าจะ ส่งผลดีประการใด ถ้าหากจิตใจคนยังมิได้คิดเปลี่ยนแปลงความประพฤติอย่าง แท้จริง การรู้สำนึกผิดภายใน คือความรู้เข้าใจในความผิดบาปที่ได้กระทำ รู้ถึงผล กระทบที่เกิดขึ้นต่อทุกฝ่ายและต่อพระเจ้าผู้เป็นศูนย์รวมของสรรพสิ่ง การทำผิด ต่อผู้ใดก็เท่ากับทำผิดต่อ พระเจ้า ด้วยความรู้สึกสำนึกผิดเช่นนี้ กระตุ้นเตือนบุคคลคนนั้น ให้กลับคืนสู่พระเจ้าและพระศาสนจักร อีกครั้งหนึ่ง เพื่อขอขมาโทษ ขอพระเมตตา ผสมผสานกับ ความรู้สึกเป็นทุกข์ใจ และ ความอยากเปลี่ยนแปลงแก้ไข ชีวิตใหม่อย่างจริงจัง (Affliction of Spirit and Repentance of Heart) เป็นการ เลิกทำบาป หลีกหนีความชั่วและเป็นปฏิบัติที่ดีต่อกิจการชั่วร้ายที่ได้กระทำ

2. ลูกจ้างผลาญ พระวรสารนักบุญลูกา

[ลก 15:1-3,11-32]

เป็นนิทานที่พระเยซูเจ้าได้ทรงใช้ถ่ายทอด “ความหมายของการสำนึกผิด และกลับใจ” หัวใจของนิทานเรื่องนี้คือ “บิดาผู้ใจเมตตา” ที่เคารพในอิสราภาพของบุตร ขอบแบ่งสมบัติและขอละทิ้งบิดาออกไปใช้ชีวิตเสเพล ซึ่งส่งผลให้ตกต่ำสูญเสียทุกอย่างกลายเป็นคนเล็ยงสุกร และที่ร้ายกว่านั้นอาหารสุกรก็ยังมีสิทธิ์ จะ

รับประทาน ลูกจ้างผลาญคนนี้เริ่มคิดได้ สำนึกผิด ลูกขึ้นและเดินทางกลับไปหาบิดาของตน บิดาดีใจจัดงานเลี้ยงต้อนรับบุตร กลับบ้านให้ชีวิตใหม่ เสื้อตัวใหม่ คืนเกียรติและศักดิ์ศรีให้ดังเดิม ประชาชนที่ สำนึกผิดและกลับใจ ต่อหน้าพระเจ้า เขาก็จะได้รับพระเมตตาแบบเดียวกัน

3. ประเพณีการทำกิจใช้โทษบาป

เทศกาลเตรียมฉลองปาสกาได้แก่ 40 วัน นับจากวันพุธรับเถ้าจนถึง วันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์ ระลึกถึงการกลับมีชีวิตใหม่ขององค์พระเยซูคริสตเจ้า ในวันเหล่านี้ บรรดาคริสตชนจะใช้เวลาเพื่อไตร่ตรองพระธรรมคำสอน ที่มุ่งตักเตือนให้ลด ละ เลิก ความอธรรมทุกชนิด ที่ทำให้เสื่อมเสียศักดิ์ศรีการเป็นบุตรพระเจ้าและหันกลับมา ดำเนินชีวิตตามคุณค่าพระวรสาร ซึ่งให้ความสำคัญต่อการภาวนา พลีกรรม และให้ทานที่เป็นกิจกรรมภายนอกของการกลับใจ

วันศุกร์ตลอดปี ก็เป็นอีกวันหนึ่งที่เป็นประเพณีปฏิบัติมาตั้งแต่สมัยคริสตชน กลุ่มแรก เพราะเป็นวันที่พระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อสอนเราให้เข้าใจความจริงของการ เป็นพระเจ้า ก็คือการเสียสละชีวิตเพื่อรักและรับใช้คนจำนวนมากทุกวันศุกร์บรรดา คริสตชนจะจดจำเหตุการณ์ที่พระคริสต์ ได้ถวายเป็นองค์จันสิ้นพระชนม์ บนไม้กางเขน เพื่อเราเองแต่ละคนก็ต้องมีส่วนร่วมในเส้นทางสายเดียวกัน

4. รูปแบบต่างๆของการใช้โทษบาปในชีวิตคริสตชน

ความสำนึกผิดภายในของคริสตชน สามารถแสดงออกได้หลายรูปแบบ พระคัมภีร์และบรรดาบิดาจารย์ได้ให้ความสำคัญเฉพาะ 3 รูปแบบ คือ การถือศีลอดอาหาร การภาวนา และการทำบุญให้ทาน (ทบท 12 : 8 ; มธ 6 : 1-18) เพื่อแสดงว่าการกลับใจมีส่วนสัมพันธ์ต่อตนเอง ความสัมพันธ์กับพระเจ้า และความสัมพันธ์กับผู้อื่น ดังนั้น ผู้กลับใจควรต้อง 1.คืนดีกับเพื่อนพี่น้อง 2.มีความเป็นทุกข์เสียใจ 3.มีความห่วงกังวลถึงความรอดของเพื่อนพี่น้อง 4.วอนขอความช่วยเหลือจากบรรดานักบุญ 5.ปฏิบัติกิจเมตตาซึ่งสามารถ ลบล้างบาปได้ (1 ปต 4 : 8) สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องหมายของการสำนึกผิดภายใน การกลับใจในมิติของการคืนดีกับพี่น้องสามารถทำให้เป็นจริงได้ในชีวิตประจำวัน โดยให้ความช่วยเหลือคนยากจน ป้องกันและปฏิบัติความยุติธรรม ยอมรับ ข้อบกพร่องของพี่น้อง ตักเตือนพี่น้องให้ดำเนินชีวิตถูกต้อง ให้คำแนะนำทางจิตใจ การยอมรับความทุกข์และการเบียดเบียน อันเนื่องจากได้กระทำสิ่งที่ถูกต้อง โดยถือว่าเป็นการแบกไม้กางเขนของตนทุกวัน เพื่อติดตามพระเยซูคริสตเจ้า

5. วิธีการช่วยให้ข้อสัจต่อกการทำให้โทษบาป

ศาสนาคริสต์ใช้ศีลลอบบาป เพื่อกระตุ้นเตือนคริสตชนให้หมั่นพิจารณา มโนธรรมของตนเองถึงวิถีชีวิตที่มีผิดบกพร่องและให้สำนึกผิดกลับใจใหม่เสมอๆ เพื่อให้ความสัมพันธ์กับพระเจ้าและกับเพื่อนมนุษย์ได้รับการฟื้นฟูอยู่ตลอดเวลา...นอกนั้น ยังมีศีลมหาสนิทที่เชื่อมเราเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าโดยอาศัยศีลนี้ เราก็ประกาศการ เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า คือการยอมเสียสละเลือดเนื้อ ของตนเองเพื่อผู้อื่น “กายของเรามอบแด่ท่าน, โลหิตของเราหลั่งเพื่อท่าน” ฉะนั้นผู้ออกไปรับศีลนี้ก็เท่ากับ ประกาศว่า เราเองจะเดินในวิถีทางของพระเจ้า ด้วยการเสียสละตนเอง เพื่อผู้อื่นจะได้รอดปลอดภัย

วิธีการอื่นๆก็ช่วยได้มาก เช่นการอ่านพระคัมภีร์ หนังสือศรัทธา การสวด ทำวัตร บทภาวนาและกิจศรัทธาอื่น ๆ สิ่งเหล่านี้เป็นอุปกรณ์ช่วยย้ำเตือนให้

เราสวมใส่ชีวิตที่หมั่นเพียรในธรรม เดินในที่สว่างจะได้รอดพ้น จากบ่วงมารที่เป็น
ทั้ง พยศชั่วที่อยู่ภายในตัวตนเอง หรือค่านิยมผิด ๆ ที่สังคมมอบให้ เพราะอริชชา
ที่ครอบงำจิตใจคน ความโลภ ความโกรธ ความหลง ซึ่งยากแท้จะแก้ไข

6. จงดอดอาหารและพลีกรรมเพื่อผู้อื่น

บัญญัติการงดอดอาหารและพลีกรรมในวันบั้งคับเป็นบัญญัติพระศาสนจักร
เพื่อจูงใจ คริสตชนให้ทำกิจใจโศขบาป และเตรียมจิตใจให้บริสุทธิ์ สำหรับวันอาทิตย์
ที่จะมาถึง

บัญญัติพระศาสนจักรมีไว้เพื่อช่วย
คริสตชนได้ปฏิบัติตนไม่ให้ตกต่ำไปมากกว่า
นี้ เนื่องจากวิถีชีวิตฝ่ายโลกผลักดันมนุษย์ให้
บริโภค และสะสมเอาไว้ สำหรับตนเองแม้ใช้
ไม่หมด ก็มีคความพอใจที่จะครอบครองเอาไว้
พฤติกรรมเช่นนี้ สร้างความอดอยากขัดสน
แก่บุคคลที่อ่อนด้อยกว่า ซึ่งขาดสติปัญญา
และกำลังกายในการแสวงหาปัจจัยพื้นฐาน

สำหรับการดำรงชีวิตประจำวันและ เอาชีวิตรอดในสังคมที่มีความขัดแย้งกันเช่น
นี้ พระศาสนจักรจึงตักเตือนคริสตชน ให้รู้จักพอกินพออยู่ด้วยการอดอาหารและ
พลีกรรมในวันบั้งคับเพื่อเขาจะได้มีส่วน ที่เหลือแบ่งปันให้กับพี่น้องที่ตกทุกข์ลำบาก
อันเป็นเครื่องหมายของ การเชื่อฟังคำสั่ง ของพระเป็นเจ้า และ แสดงความรัก
ต่อพระองค์ นอกจากนี้ภายใต้ เนื้อหนังของมนุษย์ ยังมีพยศชั่ว แอบแฝงอยู่ ถึง 7
ชนิดด้วยกัน ได้แก่ **“ความจองหอง ความตระหนี่ ความอู้อมก ความอิจฉา
โลกอาหาร ความโมโห ความเกียจคร้าน”**อุปนิสัยเหล่านี้ทำให้มนุษย์ตกต่ำด้อย
คุณค่า พระศาสนจักรจึงใช้บทบัญญัตินี้ เพื่อช่วยคริสตชน ให้รู้จักบั้งคับตนหาของ
ตน ให้อยู่ภายใต้อิสรภาพของจิตใจ คริสตชนเรียนรู้จากพระคัมภีร์ว่าพระเป็นเจ้า
ทรงรักชนชาติอิสราเอลเป็นพิเศษ ทรงเลือกสรรเขาให้เป็นพี่พระของพระองค์คอย
ช่วยเขาให้พ้นภัยจากศัตรู ฝ่ายจิตใจและศัตรูฝ่ายร่างกายที่คอยยุ่วยวนให้บริโภค

และให้แก่งแย่งชิงดีกัน วิธีการช่วยของพระองค์คือทรงใช้ประกาศก พระสงฆ์ และผู้นำที่ดีคอยนำทางพวกเขา วันใดที่เขาผิดพลาดไปก็สอนให้เขากลับใจ และใช้โทษบาปด้วยการถือศีล อดอาหารทั้งคนและสัตว์เลี้ยง

ความรักของพระเป็นเจ้าในปัจจุบันได้แผ่ขยายมาถึงคริสตชนที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นประชากรพิเศษ ด้วยจิตสำนึกนี้เองคริสตชนจึงพัฒนาตนเองขึ้นใหม่ ให้มีคุณภาพที่สืบทอดพระทัยพระเป็นเจ้า การอดอาหารและพลีกรรมเป็นวิธีหนึ่ง ที่ช่วยควบคุมความเป็นคริสตชนของเรา มิให้หลงตามจิตตารมณ์โลกที่มุ่งแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว และดำเนินชีวิตตามตัณหาฝ่ายต่ำคริสตชนต้องเป็น ตัวแทนของพระเจ้า ให้ช่วยกระจายทรัพยากรทั้งหมดของธรรมชาติของสังคม และของตนเองแบ่งปันให้เสมอหน้าแก่ ทุกๆ คน เป็นต้น คนจีนที่ด้อยโอกาส

ในสมัยก่อนบัญญัติข้อที่ 2 กำหนดว่า งดอดอาหารและอดเนื้อในวันบังคับ ทำให้คนคิดว่าการพลีกรรมคือการอดเนื้ออย่างเดียว ทำให้ความหมายของการพลีกรรมคับแคบลง และไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการกลับใจ กลับตัวเข้าหาพระเป็นเจ้าและเพื่อนพี่น้องของตน ดังนั้น การพลีกรรมที่กำหนดให้ ทำพร้อมกันในวันศุกร์ จะต้องเป็นวันแห่งการ **ลด-ละ-เลิก** ความชั่วของตนเอง และ ของสังคม พร้อมกับกำหนดวัตถุประสงค์ และวิธีการที่จะสลายความชั่วนั้นให้ สูญหายไป เพื่อเป็นของขวัญมอบแด่พระเป็นเจ้า และแก่เพื่อนพี่น้องที่อยู่ใกล้ชิดกัน การพลีกรรมจึงมีมิติทั้งส่วนตัวและส่วนรวม ช่วยให้ทุกฝ่ายหลุดพ้นจากพันธนาการ ความเห็นแก่ตัว และเดินทางเข้าสู่อิสรภาพแห่งการเป็นพี่น้องกันระหว่างคนดี และคนหลงผิด ระหว่างคนมั่งมีและคนอดอยาก ระหว่างผู้มีอำนาจและผู้ต่ำต้อย ที่สุดของสังคม เพราะทุก ๆ ฝ่ายมีพระเป็นเจ้าองค์เดียวกันที่เป็น บิดาของทุก ๆ คน

บทอ่านจากพระคัมภีร์เรื่องการกลับใจ

เรื่องลูกจ้างผลาญและลูกที่คิดว่าตนทำดีแล้ว (ลก 15:11-32)

- 15:11 พระองค์ตรัสว่า “ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน
- 15:12 บุตรคนหนึ่งของพูดกับบิดาว่า ‘บิดาเจ้าข้าขอทรัพย์ที่ตกเป็นส่วนหนึ่งของข้าพเจ้าเถิด’ บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง
- 15:13 ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนหนึ่งนั้นก็รวบรวมทรัพย์ทั้งหมดแล้วไปเมืองไกลและได้ผลาญทรัพย์ ของตนที่นั่นด้วยการเป็นนักเลง
- 15:14 เมื่อใช้ทรัพย์หมดแล้วก็เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขัดสน
- 15:15 เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา
- 15:16 เขาใคร่จะได้อิ่มท้องด้วยผักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้อะไรเขากิน
- 15:17 เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้วจึงพูดว่า ‘ลูกจ้างของบิดาเรามีมาก ยังมีอาหารกินอิ่ม และเหลืออีก ส่วนเราจะมาตายเสียเพราะอดอาหาร
- 15:18 จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า ‘บิดาเจ้าข้าข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และทำผิดต่อหน้าท่านด้วย
- 15:19 ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด’”

บุตรที่หายไปก็กลับมาและความรื่นเริงยินดี

- 15:20 แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจูบเขา
- 15:21 ฝ่ายบุตรนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า ‘บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และต่อสายตาของท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป
- 15:22 แต่บิดาสั่งผู้รับใช้ของตนว่า ‘จงรีบไปเอาเสื่ออย่างดีที่สุดมาสวมให้เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา
- 15:23 จงเอาลูกวัวอันพีมาฆ่าเลี้ยงกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด

15:24 เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี

บุตรคนใหญ่เปรียบได้กับพวกฟาริสี

15:25 ฝ่ายบุตรคนใหญ่นั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้บ้านแล้วก็ได้ยินเสียง มโหรีและเต้นรำ

15:26 เขาจึงเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน

15:27 ผู้รับใช้จึงตอบเขาว่า 'น้องของท่านกลับมาแล้ว และบิดาได้ให้ฆ่าลูกวัวอ่อนพี เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ'

15:28 ฝ่ายพี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชักชวนเขา

15:29 แต่เขาบอกบิดาว่า 'ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านก็ปีมาแล้ว และมีได้ละเมิด คำบัญชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่ เคยให้ข้าพเจ้าเพื่อจะเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า

15:30 แต่เมื่อลูกคนหนึ่งของท่าน ผู้ได้ผลาญสิ่งเลี้ยงชีพของท่านโดยคบหญิงโสเภณี มาแล้ว ท่านยังได้ฆ่าลูกวัวอ่อนพีเลี้ยงเขา

15:31 บิดาจึงตอบเขาว่า ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของทั้งหมดของเราก็เป็นของเจ้า

15:32 แต่สมควรที่เราจะรื่นเริงและยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนี้ตายแล้ว แต่ กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก

ประกาศโยนาห์

1:1 พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงโยนาห์บุตรชายของอามิทัยว่า

1:2 "จงลุกขึ้นไปยังนี้ะเวห์นครใหญ่ และร้องกล่าวโทษชาวเมืองนั้นเหตุ ความชั่วของเขาทั้งหลาย ได้ขึ้นมาเบื้องหน้าเราแล้ว"

โยนาห์ได้กบฏและขึ้นเรือหนีไป แล้วเกิดพายุใหญ่

- 1:3 แต่โยนาห์ได้ลুকขึ้นหนีไปยังเมืองทารซิชจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านได้ลงไปยังเมืองยัฟฟา และพบกำปั่นลำหนึ่งกำลังไปเมืองทารซิช ดังนั้นท่านจึงชำระค่าโดยสาร และขึ้นเรือเดินทางร่วมกับเขาทั้งหลายไปยังเมืองทารซิช ให้พ้นจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์
- 1:4 แต่พระเยโฮวาห์ทรงขับกระแสน้ำใหญ่ขึ้นเหนือทะเล จึงเกิดพายุใหญ่ในทะเลนั้น จนน่ากลัวกำปั่นจะอัปปาง
- 1:5 แลวบรรดาลูกเรือก็กลัว ต่างก็ร้องขอต่อพระของตน และเขาโยนสินค้าในกำปั่นลงในทะเลเพื่อให้กำปั่นเบาขึ้น แต่โยนาห์เข้าไปข้างในเรือ นอนลงและหลับสนิท
- 1:6 นายเรือจึงมาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า “โอ เจ้าคนชู้เขาเอ๋ย อย่างไม่เห็นแก่ชีวิตขึ้นชิจงร้องขอต่อพระเจ้าของเรา ชะรอยพระเจ้านั้นจะทรงระลึกถึงพวกเราบ้าง เราจะได้ไม่พินาศ”
- 1:7 เขาทั้งหลายก็ชักชวนกันว่า “มาเถอะ ให้เราจับฉลากกัน เพื่อเราจะทราบว่ใครเป็นต้นเหตุแห่งภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรานี้” ดังนั้นเขาก็จับฉลาก ฉลากนั้นก็ตกแก่โยนาห์
- 1:8 เขาก็พูดกับท่านว่า “จงบอกเรามาเถิดว่า ภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรานี้ ใครเป็นต้นเหตุเจ้าหาकिनทางไหน และเจ้ามาจากไหน ประเทศของเจ้าชื่ออะไร เจ้าเป็นคนชาติไหน”
- 1:9 และท่านจึงตอบเขาว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนฮีบรู และข้าพเจ้ายำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงสร้างทะเลและแผ่นดินแห้ง”
- 1:10 คนทั้งปวงก็กลัวยิ่งนัก จึงถามท่านว่า “ท่านกระทำอะไรเช่นนั้นหนอ” เพราะคนเหล่านั้น ทราบแล้วว่า ท่านหลบหนีจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะท่านบอกแก่เขาเช่นนั้น
- 1:11 เขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่ท่านว่า “เราควรจะทำอย่างไรแก่ท่าน เพื่อทะเลจะได้สงบลงเพื่อเรา” เพราะทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นทุกที

ปลามหีมาตัวหนึ่งได้กลืนโยนาร์เข้าไป

- 1:12 ท่านจึงตอบเขาทั้งหลายว่า “จงจับตัวข้าพเจ้าโยนลงไป ในทะเลก็แล้วกัน ทะเลก็จะสงบลงเพื่อท่าน เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า ที่พายุใหญ่เกิดขึ้นแก่ท่าน เช่นนี้ ก็เนื่องมาจากตัวข้าพเจ้าเอง”
- 1:13 ถึงกระนั้นก็ดี พวกลูกเรือก็ช่วยกันตีกรรเชียงอย่างแข็งแรง เพื่อจะนำเรือ กลับเข้าฝั่ง แต่ไม่ได้ เพราะวาทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นตามเขาไว้
- 1:14 เพราะฉะนั้น เขาจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขออย่าให้พวกข้าพระองค์พินาศ เพราะชีวิตของชายผู้นี้เลย ขออย่าให้โทษของการทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดตกมาเหนือข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งนี้ พระองค์ทรงพอพระทัย
- 1:15 เขาจึงจับโยนาร์ทิ้งลงไปในทะเล ความปั่นป่วนในทะเลก็สงบลง
- 1:16 คนเหล่านั้นก็ยำเกรงพระเยโฮวาห์ยิ่งนัก เขาทั้งหลายก็ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์และปฏิญาณตัวไว้
- 1:17 และพระเยโฮวาห์ทรงกำหนดให้ปลามหีมาตัวหนึ่งกลืนโยนาร์เข้าไป โยนาร์ก็อยู่ในท้องปลา นั้นสามวันสามคืน

โยนาร์อธิษฐานและได้รอดพ้นไป

- 2:1 แล้วยอนาร์ก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจากภายในท้องปลานั้น
- 2:2 ว่า “ในคราวที่ข้าพระองค์ตกทุกข์ได้ยาก ข้าพระองค์ร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสดับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลจากท้องของนรก และพระองค์ทรงฟังเสียงข้าพระองค์
- 2:3 เพราะพระองค์ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ลงไปในที่ลึกในท้องทะเล และน้ำก็ท่วมล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ บรรดาคลื่นและระลอกของพระองค์ท่วม ข้าพระองค์แล้ว
- 2:4 ข้าพระองค์จึงทูลว่า ‘ข้าพระองค์ถูกเหวี่ยงให้พ้นจากสายพระเนตรของพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะเงยหน้าดูพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ได้อีก’
- 2:5 น้ำก็ท่วมมิดข้าพระองค์ คือถึงจิตใจข้าพระองค์ ที่ลึกก็อยู่รอบตัวข้าพระองค์ สาหร่ายทะเลก็พันศีรษะข้าพระองค์อยู่

- 2:6 ข้าพพระองค์ลงไปยังที่รากแห่งภูเขาทั้งหลาย แผ่นดินกับบาดาลประตูปิดกั้นข้าพพระองค์ไว้เป็นนิรันดร์ แต่กระนั้นก็ดี โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพพระองค์ พระองค์ยังทรงนำชีวิตของข้าพพระองค์ขึ้นมาจากความเปื่อยเน่า
- 2:7 เมื่อจิตใจอ่อนเพลียไปในตัวของข้าพพระองค์ ข้าพพระองค์ระลึกถึงพระเยโฮวาห์ และ คำอธิษฐานของข้าพพระองค์มาถึงพระองค์ ข้าสู่พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์
- 2:8 บรรดาผู้ที่แสดงความนับถือต่อพระเทียมเท็จ ย่อมสละทิ้งพระเมตตาเสีย
- 2:9 แต่ข้าพพระองค์จะถวายสัตวบูชาแด่พระองค์ พร้อมด้วยเสียงโสมนาพระองค์ ข้าพพระองค์ปฏิญาณไว้อย่างไร ข้าพพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณอย่างนั้น การที่ช่วยให้รอดนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์”
- 2:10 และพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งปลานั้น มันก็สำรอกโยนาห์ออกไวก่อนแผ่นดินแห่ง

พระเจ้าทรงเรียกโยนาห์อีก โยนาห์ประกาศและคนนีนะเวห์กลับใจ

- 3:1 แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงโยนาห์เป็นคำรบสองว่า
- 3:2 “จงลุกขึ้นไปยังนีนะเวห์นครใหญ่ และประกาศข่าวแก่เมืองนั้นตามที่เจ้าบอกเจ้า”
- 3:3 ดังนั้นโยนาห์จึงลุกขึ้นไปยังนีนะเวห์ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ฝ่ายนีนะเวห์เป็นนครใหญ่โตมากที่สุดเท่าที่เคยจะเดินข้ามเมืองก็กินเวลาสามวัน
- 3:4 โยนาห์ตั้งต้นเดินเข้าไปในเมืองได้ระยะทางเดินวันหนึ่ง และท่านก็ร้องประกาศว่า “อีกสี่สิบวัน นีนะเวห์จะถูกคว่ำ”
- 3:5 ฝ่ายประชาชนนครนีนะเวห์ได้เชื่อพระเจ้า เขาประกาศให้อดอาหาร และสวมผ้ากระสอบ ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดถึงผู้น้อยที่สุด
- 3:6 กิตติศัพท์นี้ลือไปถึงกษัตริย์นครนีนะเวห์ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพระที่นั่งทรงเปื้องฉลองพระองค์ออกเสียดู ทรงสวมผ้ากระสอบแทน และประทับบนกองขี้เถ้า
- 3:7 พระองค์ทรงออกพระราชกฤษฎีกา ประกาศไปทั่วนครนีนะเวห์ โดยอำนาจกษัตริย์ และบรรดาขุนนางทั้งหลายว่า “คนหรือสัตว์ ไม่ว่าฝูงสัตว์ใหญ่หรือฝูงสัตว์เล็ก ห้ามลิ้มรสสิ่งใดๆ อย่าให้กินอาหาร อย่าให้ดื่มน้ำ
- 3:8 ให้ทั้งคนและสัตว์นุ่งห่มผ้ากระสอบ ให้ตั้งใจตั้งใจร้องทูลต่อพระเจ้า เออ ให้ทุกคนหันกลับเสียจากการประพฤติชั่ว และเลิกการทารุณซึ่งมือเขากระทำ
- 3:9 ใครจะรู้ได้พระเจ้าอาจจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย คลายจากพระพิโรธ

อันรุนแรง เพื่อที่เราจะได้พินาศ”

3:10 เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของเขาแล้วว่า เขากลับไม่ประพฤติชั่วต่อไป พระเจ้าก็ทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษตามที่พระองค์ตรัสไว้ และ พระองค์ก็มีได้ทรงลงโทษเขา

โยนาห์โกรธ

4:1 เหตุการณ์นี้ไม่เป็นที่พอใจโยนาห์อย่างยิ่ง และท่านโกรธ

4:2 ท่านจึงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่ในประเทศของข้าพระองค์ ข้าพระองค์พูดแล้วว่า จะเป็นไป เช่นนี้มีไฉนหรือ นี่แหละ เป็นเหตุให้ข้าพระองค์ได้รับหนีไปยังเมืองทารซิช เพราะข้าพระองค์ทราบว่าจะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงกอบปรอดวยพระคุณ และทรงพระกรุณา ทรงกี่ยวข้าและบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และทรงกลับ พระทัยไม่ลงโทษ

4:3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะว่าข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่”

พระเจ้าทรงสอนและว่ากล่าวโยนาห์

4:4 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “การที่เจ้าโกรธเช่นนี้คืออยู่หรือ”

4:5 แล้วโยนาห์ก็ออกไปนอกนคร นั่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองนั้น และท่านทำเพิงไว้เป็นที่ท่านอาศัย ท่านนั่งอยู่ใต้ร่มเพิงคอยดูเหตุการณ์ อันจะเกิดขึ้นกับนครนั้น

4:6 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกำหนดให้ต้นละหุ่งต้นหนึ่งงอกขึ้นมาเหนือโยนาห์ ให้เป็นที่กำบังศีรษะของท่าน เพื่อให้บรรเทาความร้อนรุ่มกลุ่มใจในเรื่องนี้เพราะเหตุต้นละหุ่งต้นนี้โยนาห์จึงมีความยินดียิ่งนัก

4:7 แต่ในเวลาเช้าวันรุ่งขึ้น พระเจ้าทรงกำหนดให้หนอนตัวหนึ่งมากัดกินต้นละหุ่ง ต้นนั้นจนมันเหี่ยวไป

4:8 ต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว พระเจ้าทรงกำหนดให้ลมตะวันตกที่ ร้อนผากพัดมา และแสงแดดก็แผดลงบนศีรษะของโยนาห์จนท่านอ่อนเพลียไป และท่านนึกปรารถนาในใจที่จะตายเสีย จึงทูลขอว่า “ให้ข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่”

- 4:9 แต่พระเจ้าตรัสกับโยนาห์ว่า “ที่เจ้าโกรธเพราะต้นละหุ่งนั้นคืออยู่แล้วหรือ”
 ท่านทูลว่า “ที่ข้าพระองค์โกรธถึงอยากตายนี้ดีแล้วพระเจ้าข้า”
- 4:10 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เจ้าสงสารต้นละหุ่งนั้น ซึ่งเจ้ามิได้ลงแรงปลูก หรือ มิได้
 กระทำให้มันเจริญ มันงอกเจริญขึ้นในคืนเดียว แล้วก็ตายไปในคืนเดียว ดูจะกัน
- 4:11 ไม่สมควรหรือที่เราจะไว้ชีวิตเมืองนี้ระเวห์นครใหญ่ นั้น ซึ่งมีพลเมืองมากกว่า
 หนึ่งแสนสองหมื่นคน ผู้ไม่ทราบว่าจะข้างไหนมือขวาข้างไหนมือซ้าย และมีสัตว์
 เลี้ยง เป็นอันมากด้วย”

กลับใจหรือพินาศ (ลูคา)

- 13:1 ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลิลี ซึ่งปีลาตเอาโลหิตของเขากระคน
 กับเครื่องบูชาของเขา ให้พระองค์ฟัง
- 13:2 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาป
 ยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่นๆทั้งปวง เพราะว่าเขาได้ทุกข์ทรมานอย่างนั้นหรือ
- 13:3 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ที่ท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ ก็จะต้อง
 พินาศเหมือนกัน
- 13:4 หรือสิบแปดคนนั้นซึ่งหอรบที่สิโลอัมได้พังทับเขาตายเสีย นั้น ท่านทั้งหลาย
 คิดว่าเขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ
- 13:5 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ที่ท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่จะต้อง
 พินาศเหมือนกัน”

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อที่ไร้ผล (อสย 5:1-7; มธ 21:18-20)

- 13:6 พระองค์ตรัสคำอุปมาต่อไปนี้อ่า “คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนของนงุ่นของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ
- 13:7 เขาจึงว่าแก่คนที่รักษาสวนนงุ่นว่า “ดูเถิด เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงโค่นมันเสีย จะให้ดินรกรกไปเปล่าๆทำไม”
- 13:8 แต่ผู้รักษาสวนนงุ่นตอบเขาวว่า นายเจ้าข้า ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ข้าพเจ้าพรวนดิน เอาปุ๋ยใส่
- 13:9 แล้วถ้ามันเกิดผลก็ดียออยู่ ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจงโค่นมันเสีย

ความบาปยิ่งใหญ่ของดาวิด (2 ซามูเอล 11 : 1-27)

- 11:1 และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดากษัตริย์ยกกองทัพออกไปรบ ดาวิดทรงใช้โยอาบพร้อมทั้งพวกข้าราชการและอิสราเอลทั้งหมด เขาไปกวาดล้างคนอัมโมไนและล้อมเมืองรับบาห์ไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม
- 11:2 อยู่มาเวลาเย็นวันหนึ่งเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นจากพระแท่น และดำเนินอยู่บนดาดฟ้าหลังคาพระราชวัง ทอดพระเนตรจากหลังคาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งอาบน้ำอยู่ หญิงคนนั้นสวยงามมาก
- 11:3 ดาวิดทรงใช้คนไปได้ถามเรื่องผู้หญิงคนนั้น คนหนึ่งมากราบทูลว่า “หญิงคนนี้ชื่อบัทเชบา บุตรสาวของเอลีอัม ภรรยาของอุรีอาห์คนฮิตไทต์มิใช่หรือพะยะคะ”
- 11:4 ดาวิดก็ทรงใช้ผู้สื่อสารไปปรับนางมา นางก็มาเฝ้าพระองค์ แล้วพระองค์ทรงร่วมหลับนอนกับนาง พอตื่นางได้ชำระตัวให้สิ้นมลทินของนางแล้ว แล้วนางก็กลับไปเรือนของตน
- 11:5 ผู้หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์ นางจึงใช้คนไปกราบทูลดาวิดว่า “หม่อมฉันตั้งครรภ์แล้ว”
- 11:6 ดาวิดทรงใช้คนไปบอกโยอาบว่า “จงส่งอุรีอาห์คนฮิตไทต์มาให้เรา” โยอาบก็ส่งตัวอุรีอาห์ไปให้ดาวิด
- 11:14 ต่อมาครั้นรุ่งเช้าดาวิดทรงอักษรถึงโยอาบและทรงฝากไปในมือของอุรีอาห์

- 11:15 ในหลายพระหัตถ์นั้นว่า “จงตั้งอุรีอาห์ให้เป็นกองหน้าเข้าสู่รบตรงที่ดูเด็ดที่สุดแล้วล่าทัพกลับเสีย เพื่อให้เขาถูกโจมตีให้ตาย”
- 11:26 เมื่อภรรยาของอุรีอาห์ได้ยินข่าวว่าอุรีอาห์สามีของตนสิ้นชีวิตแล้วนางก็คร่ำครวญด้วยเรื่องสามีของนาง
- 11:27 เมื่อสิ้นการไวทุกข์แล้วดาวิดก็ส่งคนไปให้พานางมาที่พระราชวัง และนางก็ได้เป็นมเหสีของพระองค์ ประสูติโอรสองค์หนึ่งให้พระองค์ แต่สิ่งซึ่งดาวิดทรงกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์

ดาวิดกลับใจเสียใหม่ (2 ซามูเอล 12 : 1-15)

- 12:1 พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้นาธันไปหาดาวิด นาธันก็ไปเข้าเฝ้าและกราบทูลพระองค์ว่า “ในเมืองหนึ่งมีชายสองคน คนหนึ่งมั่งมี อีกคนหนึ่งยากจน
- 12:2 คนมั่งมีนั้นมีแพะแกะและวัวเป็นอันมาก
- 12:3 แต่คนจนนั้นไม่มีอะไรเลย เว้นแต่แกะตัวเมียตัวเดียวที่เขาซื้อมาซึ่งเขาเลี้ยงไว้และอยู่กับเขา มันได้เติบโตขึ้นพร้อมกับบุตรของเขากินอาหาร ร่วมและดื่มน้ำถ้วยเดียวกับเขา นอนในอกของเขา และเป็นเหมือนบุตรสาวของเขา
- 12:4 ฝ่ายคนมั่งมีคนนั้นมีแขกคนหนึ่งมาเยี่ยม เขาเสียดาบที่จะเอาแพะแกะ หรือวัวของตนมาทำอาหารเลี้ยงคนที่เดินทางมาเยี่ยมมัน จึงเอาแกะตัวเมียของชายคนจนนั้นเตรียมเป็นอาหารให้แก่ชายที่มาเยี่ยมตน”
- 12:5 ดาวิดกริ้วชายคนนั้นมาก และรับสั่งแก่นาธันว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์ อยู่แน่ฉันใด ผู้ชายที่กระทำเช่นนั้นจะต้องตายแน่
- 12:6 และจะต้องคืนแกะให้สี่เท่า เพราะเขาได้กระทำอย่างนี้ และเพราะว่าเขาไม่มีเมตตาจิต”
- 12:7 นาธันจึงทูลดาวิดว่า “พระองค์นั้นแหละคือชายคนนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เราได้เจิมตั้งเจ้าไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเราช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของซาอูล
- 12:8 และเราได้มอบวงศาวนเจ้านายของเจ้าให้แก่เจ้า และได้มอบภรรยาเจ้านายของ

เจ้าไว้ในอกของเจ้า และมอบวงศัวนอิสราเอลและวงศัวนยูดาห์ให้แก่เจ้า ถ้าเท่านี้ยังไม่พอไป เราจะเพิ่มให้อีกเท่านี้

12:9 ทำไมเจ้าดูหมิ่นพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระองค์ เจ้าได้ฆ่าอูรีอาห์คนฮิตไทต์เสียด้วยดาบ เอาการยาของเขามาเป็นภรรยาของตน และได้สังหารเขาเสียด้วยดาบของคนอัมโมน

12:10 เพราะฉะนั้นบัดนี้ดาบนั้นจะไม่คลาดไปจากราชวงศ์ของเจ้า เพราะเจ้าได้ดูหมิ่นเราอาการยาของอูรีอาห์คนฮิตไทต์มาเป็นภรรยาของเจ้า

12:11 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า `ดูเถิด เราจะให้เหตุร้ายบังเกิดขึ้นกับเจ้าจากคริวเรือนของเจ้าเอง และเราจะอาการยาของเจ้าไปต่อหน้าต่อตาเจ้ายกไปให้แก่เพื่อนบ้านของเจ้า ผู้นั้นจะนอนร่วมกับภรรยาของเจ้าอย่างเปิดเผย

12:12 เพราะเจ้าทำการนั้นอย่างลับๆ แต่เราจะกระทำการนี้ต่อหน้าอิสราเอลทั้งสิ้น และอย่างเปิดเผย

12:13 ดาวิดจึงรับสั่งกับนาธันว่า “เรากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์แล้ว” และนาธันกราบทูลดาวิดว่า “พระเยโฮวาห์ทรงให้อภัยบาปของพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ถึงแก่กรรม

12:14 อย่างไรก็ตาม เพราะด้วยการกระทำนี้พระองค์ได้ให้พวกศัตรูของพระเยโฮวาห์ มีโอกาสเหยียดหยามได้ ราชนบุตรที่จะประสูติมานั้น จะต้องสิ้นชีวิต”

12:15 แล้วนาธันก็กลับไปยังบ้านของตน แล้วพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่บุตรซึ่งภรรยาของอูรีอาห์บังเกิดกับดาวิด และพระกุมารนั้นก็ประสูรหนักร

การกลับใจของนักบุญเปาโลและชีวิตใหม่

“อัศจรรย์องค์ที่ 13” ให้พระเยซูเจ้า ทรงเป็นศูนย์กลางชีวิตของท่านหลังจากการกลับใจไปหาพระคริสตเจ้า และกลายเป็น “แบบอย่างยิ่งใหญ่ที่สุดของความพากเพียร”

ระหว่างที่พระสันตะปาปาทรงปรากฏพระองค์ต่อสาธารณชน เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2006 พระองค์ทรงรำพึงถึงนักบุญเปาโลว่าดังนี้

“พี่น้องชายหญิงที่รักทั้งหลาย นักบุญลูกาบอกเราว่านามเดิมของท่านคือ เซาโล (เทียบ กจ 7:58; 8:1) หรือเรียกเป็นภาษาฮีบรูว่า เซาโล (เทียบ กจ 9:14, 17; 22:7, 13; 26:14) เช่นเดียวกับ กษัตริย์

ซาอูล (เทียบ กจ 13:21) และท่านเป็นชาวยิว ที่ย้ายถิ่นฐาน เนื่องจากเมืองทาร์ซัส ตั้งอยู่ระหว่างอนาโตเลีย และซีเรีย

ท่านเดินทางไปที่กรุงเยรูซาเล็ม เพื่อศึกษาแก่นแท้ของกฎหมายของโมเสส โดยเจริญรอยตามกามาลีเอล (เทียบ กจ 22:3) นอกจากนี้ ยังได้เรียนรู้ภาษาซีพ ซึ่งเป็นช่างทำกระโجم (เทียบ กจ 18:3) ซึ่งในภายหลังได้ช่วยให้ท่าน หาเลี้ยงชีพด้วยตนเอง โดยไม่เป็นภาระแก่พระศาสนจักร (เทียบ กจ 20:34; 1คร 4:12; 2คร 12:13)

ท่านต้องการรู้จักชุมชนที่เรียกตนเองว่าศิษย์ของพระเยซูเจ้า คนเหล่านี้ช่วยให้ท่านได้รู้จักศาสนาใหม่ หรือที่เรียกกันว่า “วิถีทาง” ใหม่ ที่ไม่ได้ถือว่ากฎของพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง แต่เป็นองค์พระเยซูเจ้า ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน และฟื้นคืนชีพ ผู้บัพติศมาได้ถูกนำไปเชื่อมโยงกับการยกบาป ในฐานะชาวยิวที่เคร่ง

ศาสนา สารข้อนี้เป็นสิ่งที่ ยอมรับไม่ได้และถึงกับเป็นที่สะดุด ท่านจึงถือเป็นหน้าที่ที่จะต้องเปียดเปียนศิษย์ ของพระคริสตเจ้า แม้แต่ศิษย์ที่อยู่นอกกรุงเยรูซาเล็ม

บนถนนสู่ดามัสกัส เมื่อ ต้นทศวรรษที่ 30 แห่งคริสตกาล ท่านได้เล่าว่า “พระคริสตเจ้าทรงทำให้ข้าพเจ้าเป็นของพระองค์” (ฟป 3:12) นักบุญลูกาเล่าเหตุการณ์อย่างละเอียด เช่น แสงสว่างของพระคริสตเจ้าผู้ทรงฟื้นคืนชีพได้ สัมผัสท่านและเปลี่ยนชีวิตของท่านอย่างไร แต่ในจดหมายของท่านเอง ท่านกลับพูดถึงแก่นสาร และได้พูดถึงภาพนิมิต (เทียบ 1 คร 9:1) แต่พูดถึงการส่องสว่าง (เทียบ 2 คร 4:6) และเหนืออื่นใด ท่านกล่าวถึงการเผยแสดง และกระแสเรียกให้มาพบกับ พระผู้ทรงฟื้นคืนชีพ (เทียบ กท 1:15-น)

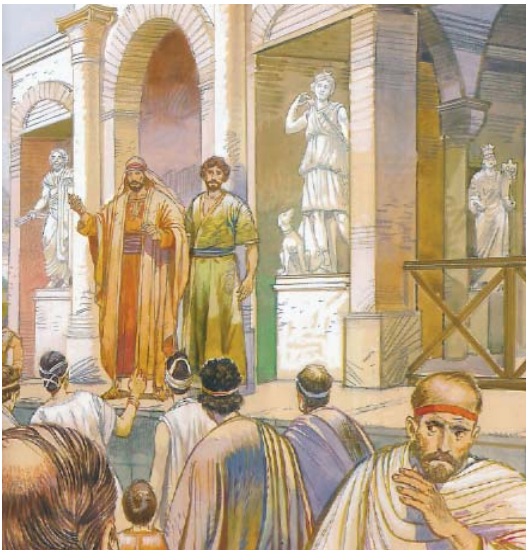
อันที่จริง ท่านเรียกตนเองอย่างชัดเจนว่า “อัครสาวกโดยกระแสเรียก” (เทียบ รม 1:1; 1 คร 1:1) หรือ “อัครสาวกตามพระประสงค์ของพระเจ้า” (2 คร 1:1; คส 1:1) เสมือนจะย้ำว่าการกลับใจของท่านไม่ได้เกิดจากพัฒนาการทางความคิดหรือการไตร่ตรองใดๆ แต่เป็นผลมาจากการแทรกแซงของพระเจ้า ซึ่งเป็นพระหรรษทานที่ไม่ได้คาดคิดมาก่อน

นับแต่นั้นมา ทุกสิ่งที่ท่านคิดว่ามีค่า ได้กลายเป็นความสูญเสี และสิ่งปฏิญ (เทียบ ฟป 3:7-10) และนับจากเวลานั้น ท่านได้ทุ่มเทกำลังทั้งหมดเพื่อรับใช้พระเยซูคริสตเจ้าและพระวรสารของพระองค์เท่านั้น ทั้งชีวิตของท่านจะเป็นอัครสาวก ผู้ต้องการเป็น “ทุกสิ่งสำหรับทุกคน” (1 คร 9:82) โดยไม่ยึดเหนี่ยวสิ่งใดไว้เลย

ข้อความนี้สอนบทเรียนสำคัญว่า สิ่งสำคัญคือการให้พระเยซูคริสตเจ้าเป็น ศูนย์กลางของชีวิตของเรา เพื่อให้อัตลักษณ์ของเราถูกตราไว้ด้วยการพบ และ

ความสัมพันธ์กับพระคริสตเจ้า และกับพระวาจาของพระองค์ ภายใต้แสงสว่างของพระองค์ คุณค่าอื่นทั้งหมดจะถูกเรียกคืนมา และชำระให้บริสุทธิ์ จากที่เคยเป็นของเสีย อีกบทเรียนหนึ่งที่ได้จากนักบุญเปาโล คือการแพร่ธรรมของท่านครอบคลุมอาณาเขตกว้างขวาง ท่านรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าเป็นเรื่องยาก ที่คนต่างศาสนาและคนไม่มีศาสนาจะมารู้จักพระเจ้า ผู้ทรงเสนอมความรอดให้แก่ทุกคน โดยไม่ละเว้นผู้ใดเลย โดยผ่านทางพระเยซูคริสตเจ้า ผู้ทรงถูกตรึงกางเขนและฟื้นคืนชีพ ท่านจึงอุทิศตนเผยแพร่พระวรสาร ซึ่งแปลความหมายตรงตัวได้ว่า “ข่าวดี” เพื่อประกาศถึงพระหรรษทานที่จะนำมนุษย์มาคืนดีกับพระเจ้า กับตนเอง และผู้อื่น

การประกาศพระวรสาร การเป็นพยานและมรณสักขี

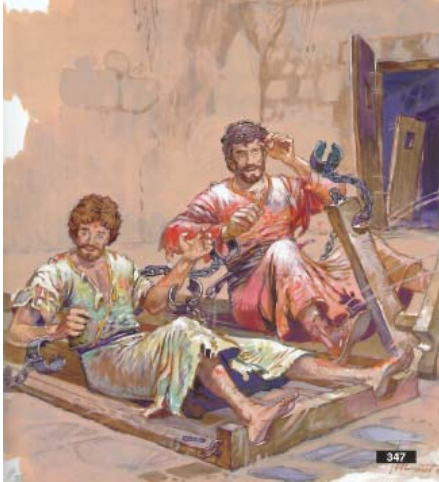
นับจากวินาทีแรกท่านได้เข้าใจแล้วว่า นี่คือความเป็นจริงที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเพียงชาวยิวหรือมนุษย์กลุ่มใด โดยเฉพาะ แต่มีคุณค่าเป็นสากล และเกี่ยวข้องกับทุกคนเพราะ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของทุกคน

การเดินทางของท่านเริ่มต้นจาก พระศาสนจักรอันทิโอไกในซีเรีย ที่ซึ่งพระวรสาร ได้ถูกประกาศ เป็นครั้งแรกแก่ชาวกรีก และเป็น สถานที่ซึ่งผู้ที่เชื่อใน

พระคริสต์ ถูกขนานนามว่า “คริสตชน” (เทียบ กจ 11:20, 26) เป็นครั้งแรก

จากที่นั่น ท่านเดินทางไปไซปรัสเป็นแห่งแรก จากนั้นก็ไปเยือนภูมิภาคต่าง ๆ ของเอเชียMinor (บิสิเดีย ลาโกเนีย กาลาเทีย) ในเวลาต่าง ๆ กันหลังจากนั้น จึงไปยังทวีปยุโรป (มาซิโดเนีย กรีก) เมืองที่สำคัญที่สุดคือ เอเฟซัส ฟิลิปปี เทรสะโลนิกา

งานแพร่ธรรมของนักบุญเปาโลไม่ได้ปราศจากอุปสรรค แต่ท่านเผชิญกับอุปสรรค เหล่านี้ด้วยความกล้าหาญอันเกิดจากความรักต่อพระเจ้า ท่านเล่าว่าท่าน “ลำบากตรากตรำ... ถูกจองจำ... ถูกโบยตี... ต้องเผชิญกับความตาย

หลายครั้ง ข้าพเจ้าถูกทหารโรมันเชียนตีสามครั้ง ถูกขว้างด้วยหินหนึ่งครั้ง เรืออัปปางสามครั้ง ลอยคออยู่กลางทะเลหนึ่งวันกับหนึ่งคืน ข้าพเจ้าต้องเดินทางเสมอ ต้องเผชิญ อันตรายในแม่น้ำ อันตรายจากโจรผู้ร้าย อันตรายจากเพื่อนร่วมชาติ อันตรายจาก คนต่างชาติ อันตรายในเมือง อันตรายในถิ่น ทูรกันดาร อันตรายในทะเล อันตรายจากพี่น้องทรยศ ข้าพเจ้าต้องทำงานเหน็ดเหนื่อย ลำบากตรากตรำ อदनอนบ่อย ๆ ต้องหิวกระหาย ต้องอด

อาหารหลายครั้ง ต้องทนหนาว ไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ นอกจากสิ่งเหล่านี้ แล้วข้าพเจ้ายังถูกบีบคั้นทุกวันนั่นคือเป็นห่วง พระศาสนจักรทุกแห่ง” (2 คร 11:23-28)

ข้อความหนึ่งในจดหมายถึงชาวโรม (เทียบ 15:24, 28) ท่านเสนอว่า จะเดินทางต่อไปให้ถึงสเปน ถึงดินแดนตะวันตกไกล เพื่อประกาศพระวรสารทุกแห่ง จนถึงปลายแผ่นดินโลก เราจะไม่ยกย่องชื่นชมบุรุษเช่นนี้ได้อย่างไร? เราจะไม่ขอบคุณพระเจ้าที่ทรงประทานอัศจรรย์ผู้สูงส่งเช่นนี้ได้อย่างไร?

เห็นได้ชัดว่าท่านคงจะไม่สามารถเผชิญหน้ากับอุปสรรคเหล่านี้ และสถานการณ์ที่บีบคั้นในบางครั้งได้ ถ้าท่านไม่มีเหตุผลที่ทรงคุณค่าอย่างยิ่ง ซึ่งเมื่อเทียบกันแล้ว ย่อมไม่มีข้อจำกัดใดที่จะถือได้ว่าเป็นข้อจำกัดที่ไม่สามารถเอาชนะ

ได้ เราทราบดีว่า สำหรับนักบุญเปาโล เหตุผลนี้คือพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ที่ท่านเขียนถึงว่า “เพราะความรักของพระคริสต์เจ้าผลักดันเรา ... เพื่อผู้มีชีวิตจะได้ไม่มีชีวิตเพื่อ

ตนเองอีกต่อไปแต่มีชีวิตเพื่อพระองค์ ผู้ได้สิ้นพระชนม์และทรงกลับคืนชีพเพื่อเรา” (2คร 5:14-15) เพื่อเรา และเพื่อทุกคน

อันที่จริงท่านอัครสาวกได้หลังโลहित เป็นพยานยืนยันความเชื่อ ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิเนโรในกรุงโรมนี้เอง ที่ซึ่งเราได้เก็บรักษา และแสดงความเคารพต่อศพของท่านพระสันตะปาปาคลีเมนต์ แห่งโรม ผู้ทรงดำรงตำแหน่ง ก่อนข้าพเจ้าในสันตะสำนักนี้ ทรงเขียนถึงท่านในช่วงท้ายของศตวรรษที่หนึ่งว่า “เนื่องจากความ

ริษยาและความขัดแย้ง เปาโลจึงต้องแสดงให้เราเห็นว่าเราจะได้รับรางวัลตอบแทนความอดทนได้อย่างไร ... หลังจากได้เทศน์สอน เรื่องความยุติธรรมให้แก่ทุกคนในโลกและหลังจากได้ไปจนถึงสุดขอบเขตของ โลกตะวันตกแล้ว ท่านจึงได้ทนรับมรณสักขีกรรมเบื้องหน้า ฝ่ายปกครองทางการเมือง ด้วยวิธีนี้ท่านได้จากโลกนี้และบรรลุดังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และกลายเป็นแบบอย่าง อันยิ่งใหญ่ของความพากเพียร” (To the Corinthians, 5)

ขอให้พระเจ้าทรงช่วยเราให้ปฏิบัติตามคำขอร้องที่ท่านอัครสาวกกล่าว ไว้ในจดหมายของท่านว่า “จงยึดถือข้าพเจ้าเป็นแบบอย่าง เหมือนกับที่ข้าพเจ้า ยึดถือพระคริสต์เจ้าเป็นแบบอย่างเถิด” (1 คร 11:1)

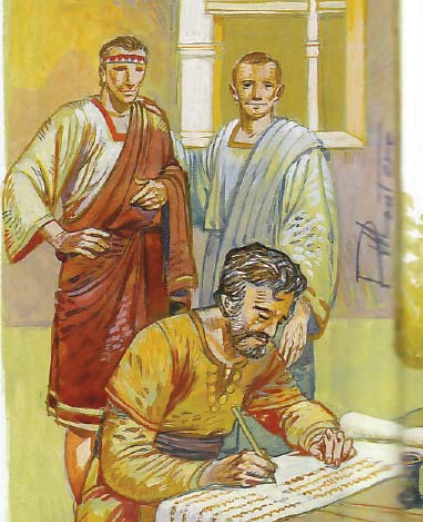
ด้วยการยอมจำนนโดยสิ้นเชิงต่อความรักของพระเยซูคริสตเจ้า นักบุญเปาโล จึงกลายเป็นมนุษย์คนใหม่ที่ไม่ได้ดำรงชีวิตเพื่อตนเองอีกต่อไป แต่เพื่อพระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ไถ่ของท่าน เราได้เห็นแล้วว่า การที่ท่านพบพระคริสตเจ้าระหว่างทางไป สูดามัสกัส ได้พลิกชีวิตของท่านอย่างไร พระคริสตเจ้าได้กลายเป็นเหตุผลในการ ดำรงชีวิตของท่าน และเป็นแรงกระตุ้นอันลึกล้ำเบื้องหลังงานแพร่ธรรมทั้งปวงของ ท่าน

ในจดหมายของท่าน นอกจากพระนามของพระเจ้า ซึ่งปรากฏมากกว่า 500 ครั้ง ท่านได้เอ่ยถึงพระคริสตเจ้าบ่อยครั้งที่สุด (380 ครั้ง) ดังนั้น เราจึงต้องตระหนัก ว่า พระเยซูคริสตเจ้ามีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งอย่างไรต่อชีวิตของบุคคลหนึ่ง เช่นเดียวกับ ของเราเอง แท้จริงแล้วประวัติศาสตร์แห่งความรอดบรรลุถึงจุดสูงสุดใน องค์พระเยซู คริสตเจ้า ดังนั้น พระองค์จึงทรงเป็นจุดที่ช่วยให้เราสามารถแยกแยะ ความดีงามได้ อย่างแท้จริง ในการเสวนากับศาสนาอื่น

เมื่อพิจารณานักบุญเปาโล เราสามารถตั้งคำถามเบื้องต้นได้ว่า การพบกัน ระหว่างมนุษย์คนหนึ่งกับพระคริสตเจ้าเกิดขึ้นได้อย่างไรและความสัมพันธ์ที่เกิด จากการพบกันนี้ประกอบด้วยอะไร เราสามารถเข้าใจคำตอบของนักบุญเปาโลได้ใน สองขั้นตอนนี้

ขั้นต้น นักบุญเปาโลช่วยให้เราเข้าใจถึงคุณค่าพื้นฐานของความเชื่อที่ไม่มี สิ่งใดทดแทนได้ ท่านเขียนในจดหมายถึงชาวโรมว่า “เราถือว่ามนุษย์ได้รับ ความชอบ ธรรมโดยความเชื่อ ไม่ใช่การปฏิบัติตามสิ่งที่ธรรมบัญญัติ กำหนดไว้” (รม 3:28)

ท่านเขียนในจดหมายถึงชาวกาลาเทียว่า “มนุษย์มิได้เป็นผู้ชอบธรรมจากการ ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ แต่เป็นผู้ชอบธรรมจากความเชื่อในพระคริสตเยซูเท่านั้น เรามีความเชื่อในพระคริสตเยซู เพื่อจะได้เป็นผู้ชอบธรรมโดยอาศัยความเชื่อใน พระคริสตเจ้า มิใช่จากการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ เพราะไม่มีมนุษย์คนใดเป็น

ผู้ชอบธรรมจากการปฏิบัติตามบัญญัติ
(กท 2:16)

“การเป็นผู้ชอบธรรม” หมายถึง การดำรงชีวิตอย่างถูกต้องของคลองธรรม กล่าวคือ ความยุติธรรมอันเปี่ยมด้วย ความเมตตาของพระเจ้า จะยอมรับ บุคคลนั้น ให้เข้าสู่ความสัมพันธ์ กับพระองค์ และส่งผลให้เขาสร้าง ความสัมพันธ์ที่จริงใจ มากขึ้นกับพี่น้อง ทุกคน และเหตุการณ์นี้ จะเกิดขึ้นได้ เมื่อบาปของเขาได้รับการอภัย อย่าง ครบถ้วนแล้ว

นักบุญเปาโลระบุอย่างชัดเจนยิ่งว่า สภาวะดังกล่าวของชีวิตไม่ได้ขึ้น อยู่กับ กิจการดีใดๆ ที่เราสามารถกระทำได้ แต่ขึ้นอยู่ กับพระหรรษทานของ พระเจ้าเท่านั้น “เราได้รับความชอบธรรมเป็นของประทานโดยทางพระหรรษทาน อาศัยการไถ่กู้เรา ให้เป็นอิสระในพระคริสตเยซู” (รม 3:24) ด้วยถ้อยคำเหล่านี้ นักบุญเปาโลได้ระบุสาระ สำคัญของการกลับใจของท่าน และทิศทางใหม่ในชีวิตของท่าน อันเป็นผลมาจากการพบกับพระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนม์ชีพ

ก่อนที่ท่านจะกลับใจ นักบุญเปาโลมิใช่คนที่ห่างไกลจากพระเจ้า และจากการยึด ธรรมบัญญัติ ตรงกันข้ามท่านเคร่งครัดมากจนถึงขั้นคลั่งลัทธิทีเดียว แต่เมื่อท่านได้พบ พระคริสตเจ้า ท่านจึงเข้าใจว่าท่านได้ใช้ความเคร่งครัดนี้สร้างภาพ ให้ตนเอง และสร้าง ความชอบธรรมในแบบของท่านเอง และด้วยความชอบธรรม ทั้งหมดนี้ ท่านได้ดำรงชีวิตเพื่อตนเอง

ความจำเป็นต้องมีพระศนะใหม่

ท่านตระหนักว่าท่านจำเป็นอย่างไรที่จะต้องมีแนวทางการดำรงชีวิตแบบใหม่ และเราจะพบแนวทางใหม่นี้จากคำพูดของท่าน **“ชีวิตที่ข้าพเจ้ากำลังดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินชีวิตในความเชื่อถึงพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงรัก ข้าพเจ้า และทรงมอบพระองค์เพื่อข้าพเจ้า”** (กท 2:20)

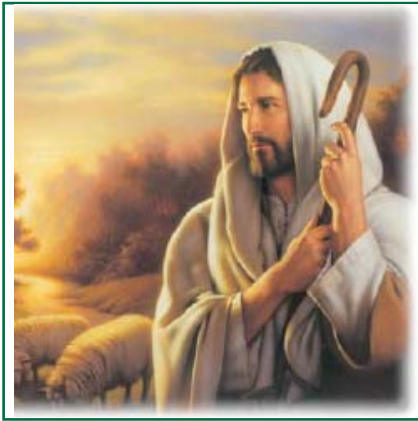
ดังนั้น นักบุญเปาโลจึงไม่ได้ดำรงชีวิตเพื่อตนเอง และเพื่อความชอบธรรม ในแบบของท่านอีกต่อไป ท่านดำรงชีวิตเพื่อพระคริสตเจ้า และพร้อมทั้งพระคริสตเจ้า กล่าวคือ **โดยการสละตนเอง ท่านไม่แสวงหาและสร้างภาพให้ตนเองอีกต่อไป นี่คือการชอบธรรมแบบใหม่** เป็นทิศทางใหม่ที่เรารับได้จากพระเยซู และจากความเชื่อ

เบื้องหน้ากางเขนของพระคริสตเจ้า ซึ่งเป็นการแสดงออกอย่างสูงสุดถึงการสละตนเอง ไม่มีใครสามารถโอ้อวดตนเอง และความชอบธรรมที่เขาสร้างขึ้นมาเอง และสร้างขึ้นเพื่อตนเองได้ นักบุญเปาโลได้สะท้อนความคิดของประกาศกเยเรมีย์ ด้วยการอธิบายความคิดนี้ว่า **“ผู้ใดจะโอ้อวด ก็ให้ผู้นั้นโอ้อวดในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด”** (1 คร 1:31 = ยรม 9:23-24) หรือ **“ส่วนข้าพเจ้าไม่ได้โอ้อวดสิ่งใดนอกจากเรื่องไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา อาศัยไม้กางเขนนี้ โลกถูกตรึงตายไปจากข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็ถูกตรึงตาย ไปจากโลกนี้แล้ว** (กท 6:14)

เมื่อรำพึงถึงความหมายของความชอบธรรมมิใช่ในแง่ของกิจการ แต่ในแง่ของความเชื่อ เราต้องกล่าวถึงส่วนประกอบที่สองของอัตลักษณ์คริสตชนที่นักบุญเปาโลบรรยายไว้ในชีวิตของท่านเอง

อัตลักษณ์คริสตชนนี้องค์ประกอบ คือการยับยั้งจากการแสวงหาตนเองด้วยตนเอง แต่ได้รับตนเองจากพระคริสตเจ้า ด้วยวิธีนี้ คริสตชนจึงมีส่วนร่วมในชีวิต

ของพระคริสตเจ้า จนถึงกับเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ และแบ่งปันทั้งความตายและชีวิต ของพระองค์ นักบุญเปาโลเขียนในจดหมายถึงชาวโรมว่า “เราทุกคน... ได้รับศีลล้างบาป เข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับศีลล้างบาปเข้าร่วมกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ด้วย เราจึงถูกฝังไว้ในความตายพร้อมกับพระองค์... รวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ ... ดังนั้น ท่านทั้งหลายก็เช่นกัน ต้องถือว่าท่านตายจากบาปแล้ว แต่มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในพระคริสตเยซู” (รม 6:3-5,11)

สำหรับนักบุญเปาโลเพียงการพูดว่าคริสตชนได้รับศีลล้างบาป หรือเป็นผู้มีความ เชื่อมั่นยังไม่พอ ท่านคิดว่าเป็นสิ่งสำคัญมาก เท่าเทียมกันที่จะพูดว่า คริสตชน “มีชีวิตอยู่ ในพระคริสตเยซู”

(เทียบ รม 8:1, 2, 39; 12:5, 16:3, 7, 10; 1 คร 1:2, 3 เป็นต้น) ในที่อื่นๆ ท่านเปลี่ยนคำพูด และเขียนว่า “พระคริสตเจ้าประทับอยู่ในเรา/ท่าน” (รม 8:10; 2 คร 13:5) หรือในข้าพเจ้า (กท 2:20)

การแทรกอยู่ในกันและกันระหว่างพระคริสตเจ้าและในคริสตชน ซึ่งเป็นลักษณะ เฉพาะของนักบุญเปาโล สรุปคำอธิบายของท่านเกี่ยวกับความเชื่ออันที่จริง แม้ว่าความเชื่อทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสตเจ้า แต่ความเชื่อที่เน้นความแตกต่าง ระหว่างเรากับพระองค์ นักบุญเปาโลสอนว่า ชีวิตคริสตชนยังมีองค์ประกอบหนึ่งที่เรา อาจเรียกได้ว่าเป็น “ธรรมล้ำลึก” เนื่องจากมีความเชื่อมโยงระหว่างตัวเรากับพระคริสตเจ้า และระหว่างพระคริสตเจ้ากับเรา ในความหมายนี้ ท่านอัศจรรย์ถึงกับบรรยาย ความทุกข์ทรมานของเราว่า เป็น “ความทุกข์ทรมานของพระคริสตเจ้า” ในตัวเรา (2 คร 1:5) เพื่อว่าเราจะสามารถ “แบกความตายของพระเยซูเจ้าไว้ในร่างกายของเรา ด้วย” (2 คร 4:10)

เราต้องบรรจุกำสอนทั้งหมดนี้ไว้ในชีวิตประจำวันของเรา โดยการปฏิบัติตามแบบอย่างของนักบุญเปาโล ผู้เจริญชีวิตในระดับกว้าง นอกจากนี้ ความเชื่อ ยังต้องแสดงออกถึงความอ่อนน้อมต่อหน้าพระเป็นเจ้า รวมถึงการนมัสการและการสรรเสริญ ในทุกเมื่อ

พระเจ้าทรงทำให้เราเป็นอย่างไรที่เราเป็น

แท้จริงแล้ว **เราเป็นคริสตชนได้เพราะพระองค์และพระพรทานของพระองค์** เนื่องจากไม่มีสิ่งใดมาแทนที่พระองค์ได้ เราจึงต้องไม่สักการะสิ่งใด หรือผู้ใดมาแทนที่พระองค์ได้ นอกจากพระองค์ไม่ควรมีพระเจ้าเท็จเทียมใดมาปนเปื้อนจักรวาลฝ่ายจิตของเรา มิฉะนั้นแทนที่เราจะได้ชื่นชมยินดีกับอิสรภาพที่ได้รับ เราจะถดถอยกลับไปสู่รูปแบบหนึ่งของการเป็นทาสอย่างน่าอัปยศ

นอกจากนี้ การที่เราเป็นส่วนหนึ่งของพระคริสตเจ้าและความจริงที่ว่า **“เราอยู่ในพระองค์”** ต้องทำให้เรามีทัศนคติแห่งความวางใจอย่างสมบูรณ์ และความชื่นชมยินดีมหาศาล สรุปได้ว่า เราต้องยืนยันพร้อมกันกับนักบุญเปาโลว่า **“ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ข้างเรา ใครจะสู้เราได้”** (รม 8:31) และ คำตอบคือ **ไม่มีสิ่งใดและผู้ใด “จะพรากเราได้จากความรักของพระเจ้า ซึ่งปรากฏ ในพระคริสตเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”** (รม 8:39) ดังนั้น ชีวิตคริสตชน ของเราจึงตั้งมั่นอยู่บนศิลาที่มั่นคงที่สุด และปลอดภัยที่สุดเท่าที่พระเจ้าจินตนาการได้ และเราได้รับพลังกำลังของเราจากศิลานี้ เช่นที่ท่านอัครสาวกเขียนไว้ว่า **“ข้าพเจ้าทำ ทุกสิ่งได้ในพระองค์ผู้ประทานพลังแก่ข้าพเจ้า”** (ฟป 4:13)

“ข้าพเจ้ารู้ว่า ข้าพเจ้ามอบความวางใจไว้กับผู้ใด และมั่นใจว่าพระองค์ จะทรงรักษาสิ่งที่ข้าพเจ้ามอบไว้จนกว่าจะถึงวันนั้นได้” (2 ทธ 1:12) อีกนัยหนึ่ง คือ จนกว่าจะถึงวันนั้น วันที่เราจะได้พบกับพระคริสตเจ้า ผู้ทรงเป็นองค์ตุลาการ พระผู้ไถ่โลกและพระผู้ไถ่ของชาวเรา

การถือศีล-อดอาหาร (Abstinence and Fasting)

โดย : คุณพ่อทินรัตน์ คมกฤต

คาทอลิกมีแนวปฏิบัติตามบัญญัติพระศาสนจักร ข้อที่ ๒ ที่ว่า “จงอดอาหารและอดเนื้อในวันบังคับ” มีวัตถุประสงค์ที่ช่วยให้เราคาทอลิกเข้าถึงหนทางแห่งการกลับใจ อันนำไปสู่พระอาณาจักรพระเจ้าที่พระเยซูเจ้าทรงนำมามอบให้ “จงกลับใจดำเนิน ชีวิตใหม่เพราะพระอาณาจักรสวรรค์ใกล้เข้ามาแล้ว” (มธ ๔. ๑๗) การกลับใจที่พระองค์กล่าวถึง คือการมีสำนึกว่าเราทุกคนเป็นคนบาปต่อหน้าพระเป็นเจ้า ผู้ศักดิ์สิทธิ์ การเข้าถึงพระองค์จำเป็นต้องละทิ้งบาปและเชื้อพั้งพระองค์

การกลับใจเป็นพระพรของพระเจ้าที่นำเราไปสู่การเปลี่ยนแปลงชีวิตภายในและภายนอก โดยอาศัยกระบวนการถือศีลอดอาหาร การภาวนาการทำบุญให้ทาน (ทบท 12.8, มธ 6.1-6)

หลังจากที่พระศาสนจักรได้ปรับปรุง “กฎหมายพระศาสนจักร” ใหม่เมื่อปี ค.ศ. 1978 ได้มีการเสนอแนวปฏิบัติใหม่เกี่ยวกับการถือศีลอดอาหาร ตามระบุในมาตรา 1249-1253 เกี่ยวกับ “วันทำการใช้โทษบาป” (Days of Penance)

เพื่อความชัดเจนและเพื่อสร้างความเข้าใจเจตนารมณ์ที่ถูกต้อง จะขอ นำคำแปลกฎหมายพระศาสนจักรมาตราข้างต้นมาให้เห็นอย่างชัดเจนว่า เราจะต้องปรับเปลี่ยนทัศนคติและแนวปฏิบัติอย่างไรบ้าง เพื่อไม่ให้เกิดความสับสน ในหมู่สัตบุรุษและแม้แต่พระสงฆ์นักบวช สาเหตุเพราะได้มีการอธิบายและตีความไม่ตรงตามเจตนารมณ์ของ “กฎหมายพระศาสนจักร” (Canon Law)

สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย ได้มีประกาศข้อกำหนด เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 1992 ว่า “เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายพระศาสนจักรมาตรา 1253 สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย ประกาศว่าให้ทำกิจชดเชยใช้โทษบาปอื่นๆ ทดแทนการอดเนื้อและอดอาหาร ดังต่อไปนี้

1. ปฏิบัติกิจศรัทธาแบบอื่นๆ เช่น เดินรูป 14 ภาค เผ่าศีลมหาสนิท สวดสายประคำ ฯลฯ
2. ปฏิบัติกิจเมตตาปราณี เช่น ให้ทานคนจน เยี่ยมคนเจ็บป่วย ฯลฯ
3. งดเว้นอาหาร หรือสิ่งที่เคยปฏิบัติเป็นประจำ เช่น งดดื่มสุราและเบียร์ งดสูบบุหรี่ ฯลฯ

ความหมายตามรากศัพท์

Abstinence ตามความหมายใน Dictionary ทั่วไป หมายถึง การละเว้น (อาทิ สุรา กามารมณ์) หรือ การดำเนินชีวิตอย่างพอเพียงเรียบง่าย หรือ ความพอประมาณ พอเหมาะแก่อัตภาพ รวมถึงการบังคับจิตใจตัวเอง และการขจัดกิเลส

ความหมายทางธรรมประเพณี (ศาสนปฏิบัติ) ของศาสนาต่างๆ

ธรรมประเพณีการถือศีลมีมาแต่โบราณในอารยธรรมต่างๆ อาทิ ชาวอียิปต์ ชาวอินเดีย ชาวกรีกและ ชาวอาหรับ สำหรับชาวยิวในอดีตมีระบุเรื่องการถือศีลและละเว้นอาหารบางชนิดไว้อย่างละเอียดในหนังสือเลวีนิติ บทที่ 2 และต่อมาสมัยอัครสาวก มีการระบุชัดว่ามีข้อยกเว้นเกี่ยวกับการกินเนื้อที่ยังมีเลือด (ดูหนังสือกิจการฯ บทที่ 15) คริสตชนยุคแรกๆ และยุคอาสนิกพรตมีการปรับประเพณีถือศีลอดให้หลากหลาย ออกไปอีกด้วย

สำหรับเรานิกายโรมันคาทอลิก เราเคยยึดกฎอดเนื้อทุกวันศุกร์ตลอดปี ยกเว้น วันฉลองสำคัญ ต่อมา พระศาสนจักรออกข้อกำหนด Apostolic Constitution Paenitemini เมื่อ 17 กุมภาพันธ์ 1966 ลดวันบังคับ “ทำการใช้โทษบาป” (penitential

days หรือ days of penance) เหลือเพียง วันพุธรับเถ้าและวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์

ความหมายของคาทอลิก ตามเจตนารมณ์ (ความเข้าใจใหม่) ของกฎหมายพระศาสนจักร

ความหมายเดิมของคำว่า “Abstinence” ตามธรรมเนียมปฏิบัติที่นิยมใน ตะวันตก ได้แก่การ “การอดเนื้อ” เพราะสำหรับชาวตะวันตก เนื้อเป็นอาหารโปรตีน ที่จำเป็นสำหรับในประเทศที่มีความหนาว ทั้งยังนับว่าเป็นของอร่อยที่ใช้ในการ เลี้ยงฉลอง การอดเนื้อสำหรับพวกเขาจึงนับเป็นการเสียสละที่ยิ่งใหญ่

แต่สำหรับคนในภาคตะวันออก เช่นคนเอเชีย ที่นิยมการไม่กินเนื้อ สัตว์บก เป็นประเพณีอยู่แล้ว การมีกฎ “อดเนื้อ” จึงไม่มีความหมายอะไรและยัง ขัดกับเจตนารมณ์อีกด้วย เพราะคนจนหรือคนทั่วไปสามารถซื้อหาเนื้อสัตว์บก ได้ใน ราคาถูกกว่า สำหรับชาวเอเชียของอร่อย ของชอบ ของคนมีฐานะคืออาหารทะเล ประเภท กุ้ง หอย ปู ปลา หากเขาอดเนื้อสัตว์บกและไปรับประทานอาหารทะเล ที่เป็นของชอบของอร่อย จะถือว่าการพลีกรรมได้หรือ

ดังนั้น การมีบัญญัติพระศาสนจักรในอดีต ที่ให้ “อดเนื้อ” จึงไม่เป็นไป ตามเจตนารมณ์เท่าที่ควร แต่กลายเป็นธรรมเนียมที่พูดติดปากมาตลอด ที่ว่า “อดอาหาร อดเนื้อ” เพื่อเป็นการทำกิจใช้โทษบาป แต่การอดเนื้อและไปรับประทาน อาหารทะเล ประเภท กุ้ง หอย ปู ปลา ก็เป็นการผิดเจตนารมณ์อย่างเห็นได้ชัด

กฎหมายพระศาสนจักร มาตรา 1253 ที่ให้อำนาจสภาพระสังฆราชท้องถิ่น สามารถกำหนดรูปแบบ “fasting and abstinence” ในเชิงปฏิบัติ และในประเทศไทย ก็ได้มีการประกาศไปแล้ว ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1992 ให้มีการ “ทดแทน” แนวปฏิบัติตาม ระบุไว้ชัดเจนข้างต้น

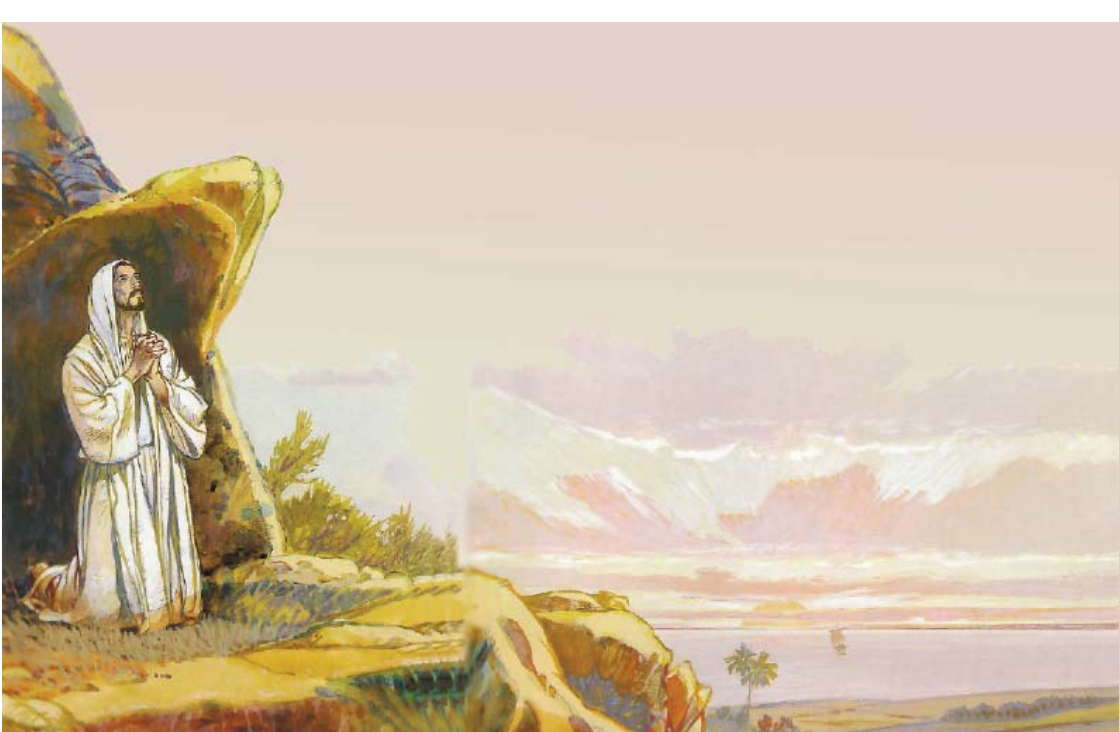
ปัญหาสำคัญคงอยู่ที่การบัญญัติศัพท์ของคาทอลิกว่า “Abstinence” และแปลว่าอะไร หากยังแปลว่า “อดเนื้อ” ก็ไม่ตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมายพระศาสนจักร

มาตรา 1251 ยังได้ยกตัวอย่างของ “Abstinence” อีกว่า “Abstinence from eating meat or another food according to the prescriptions of the conference of bishops, is to be observed on” ซึ่งหมายความว่า “การละเว้น” (abstinence) หรือในหลายศาสนาเรียกว่า “การถือศีล” นั่นคือ “การละเว้นการกินเนื้อสัตว์ หรือละเว้นอาหารอย่างอื่น...” ดังนั้น สำหรับเราชาวคาทอลิก การบัญญัติศัพท์คำว่า “Abstinence” เป็น “อดเนื้อ” จึงไม่ตรงความหมาย แต่ควรเป็น “การถือศีล” มากกว่า

ข้อเสนอศัพท์ที่ควรใช้

Abstinence ในเชิงธรรมประเพณีคาทอลิก ควรแปลว่า “การถือศีล”

Fasting คือ การอดอาหาร ซึ่งเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่ง ของการถือศีลไปพร้อมกันด้วย ดังนั้น หากเราใช้ศัพท์ “การถือศีลอดอาหาร” ก็เป็นการเพียงพอ

“จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า “บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ ทำผิด ต่อสวรรค์และทำผิดต่อหน้าท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูก ของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด”
ลก 15:19-20

จิตตารมณ์ของการถือศีลอดอาหาร คือ
“การสำนึกผิด กลับใจ คืนดีกับพระเป็นเจ้า และกับพี่น้องของตน”

สำนักงานคาทอลิกสงเคราะห์ผู้ประสบภัยและผู้ลี้ภัย (ไคเออร์)
Catholic Office for Emergency Relief and Refugees (COERR)

122/11 สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย ชั้น 6 ซอยนาคสุวรรณ ถนนนนทบุรี แขวงช่องนนทรี เขตยานนาวา กรุงเทพฯ 10120
122/11 Catholic Bishops' Conference of Thailand, 6th Floor, Soi Naksuwan, Nonsi Road, Chong Nonsi, Yannawa, Bangkok 10120
โทร (Tel). +66 (0) 2681-3900 Ext. 1601-1616 โทรสาร (Fax). +66 (0) 2681-3300

Website: <http://www.coerr.org/>, Email: coerrbangkok@coerr.org